

11 km
98494

Elin Pelin

UNCHIUL PEIO

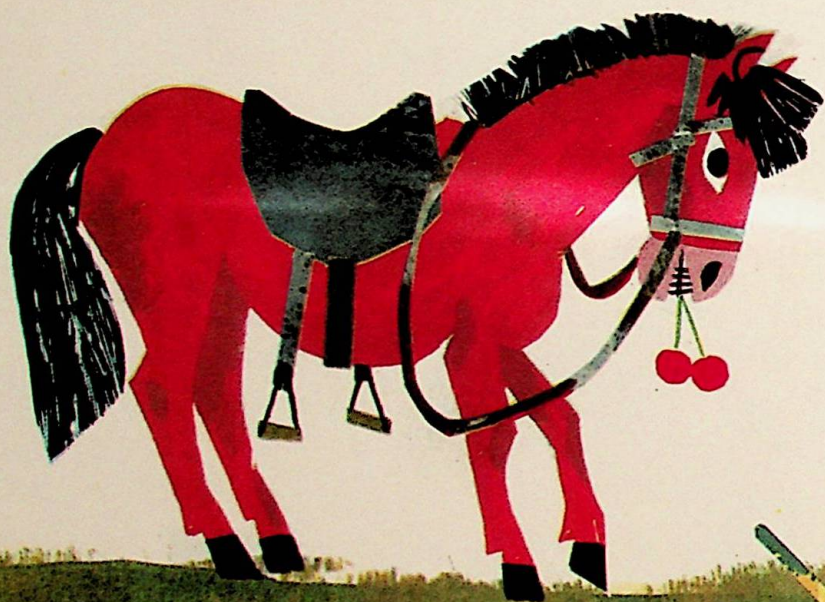

EDITURA BĂLGARSKI HUDOJNIK, SOFIA
EDITURA ION CREANGA, BUCUREȘTI

ELIN PELIN ● UNCHIUL PEIO

Ilustrații de STOIAN ANASTASOV

Elin Pelin

UNCHIUL PEIO

În românește de PAULINA CORBU

EDITURA BĂLGARSKI HUDOJNIK, SOFIA

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

1989

KD 7(1)-332

1/64 98494
УН. БИБЛИОТЕКА
3411
Лив 1980

DEȘTEPTUL DE GHIURO ȘI DEȘTEPTII LUI TOVARĂȘI

În sat se aciuse o ursoaică prădalnică și mîncase fetele de pe la fîntîni, babele de pe lîngă vetre, bătrînii de prin cîrciumi, copiii de pe uliți. Nu se găsisese însă nimeni s-o omoare și să scape satul de belea.

Pînă la urmă, deșteptul de Ghiuro și deșteptii lui tovarăși se hotărîră să-i vină de hac. Îi duse Ghiuro prin codrul verde, peste văi și dealuri, îi duse și-i rugă să prindă ursoaica și, vie sau moartă, s-o aducă în sat.

Merseră ei ce merseră, se poticniră ce se poticniră și pînă la urmă ajunsēră la bîrlogul ursoaicei. Și cînd ajunseră acolo, tare se mai bucurară deșteptul de Ghiuro și deșteptii lui tovarăși.

— Haide, ursoaică Tudoro, strigă Ghiuro, vino să ne luptăm!

Din bîrlogul rece, ursoaica prădalnică îi răspunse cu un mormăit, dar nu ieși la lumină.

— Stai, că te-nvăț eu minte! strigă deșteptul de Ghiuro, după care le spuse deșteptilor săi prieteni: Legați-mă peste mijloc cu niște frînghii groase și dați-mi drumul în bîrlogul ursoaicei. De urechi am s-o scot afară.

Îl legară pe deșteptul de Ghiuro și-i dădură drumul în bîrlog.

Ursoaica Tudora înfulecă într-o clipă capul deștept al lui Ghiuro și-apoi se puse pe mormăit.

— Aha, a prins-o! Ține, Ghiuro! strigară deșteptii lui tovarăși, trăgînd de frînghie.

Trag ei afară, trage ursoaica înăuntru. Trage ursoaica înăuntru, trag ei afară! După un timp — ce să vezi! Îl-scot pe deșteptul de Ghiuro fără cap ... Tare se mai minună vitejii cei deștepți:

- Măi, ia stați! Da unde-i capul lui Ghiuro?
- Păi, avea cap?
- Eu zic c-avea.
- Eu, dacă mă gîndesc bine, zic că n-avea.
- Ba avea.
- Ba n-avea.

Se certară vitejii noștri și nu se putură înțelege: avea sau că n-avea cap deșteptul de Ghiuro?

La urmă s-au dus s-o întrebe pe nevastă-sa, Ghiurovița.

Bat ei ce bat la ușă și zic:

— Ieși afară, Ghiurovițo, și ne spune: avea Ghiuro cap sau n-avea?

Ieși Ghiurovița, se scărpină în creștet, se gîndi și apoi zise:

— Nu știu!

— Cum adică nu știi? Mai gîndește-te!

— De, știu eu?! ... În primăvară Ghiuro și-a cumpărat căciulă, așa că trebuia să fi avut cap.

LUPUL PROSTĂNAC

Un lup flămînd zări pe pajiște un cal.

— Ha, zise el, am găsit ce căutam!

Se duse lîngă cal și-i spuse:

— Bună ziua, mîrtoagă!

— Bună să-ți fie inima, lupule sur!

— Al cui ești tu?

— Al lui moș Șerbap.

— O să te mănînc pe nerăsuflăte.

— Măi lupule, nu fi prost, cum să mă mănînci pe nerăsuflăte, cînd nici nu mi-ai jupuit pielea? spuse calul.

— Ei și cum s-o jupoi? — întrebă lupul.

— Treci în spatele meu, apucă-mă de coadă, trage tare și pielea o să cadă singură.

Lupul îl ascultă, se duse în spatele calului și, tocmai cînd se pregătea să-l apuce de coadă, calul îi trase o copită în bot de văzu stele verzi.

Bucuros c-a scăpat cu viață, lupul o rupse la fugă. Iată că lângă pădure păștea un berbec.

— Bună ziua, berbecuț cu coarne răsucite!

— Bună să-ți fie inima, lupule sur!

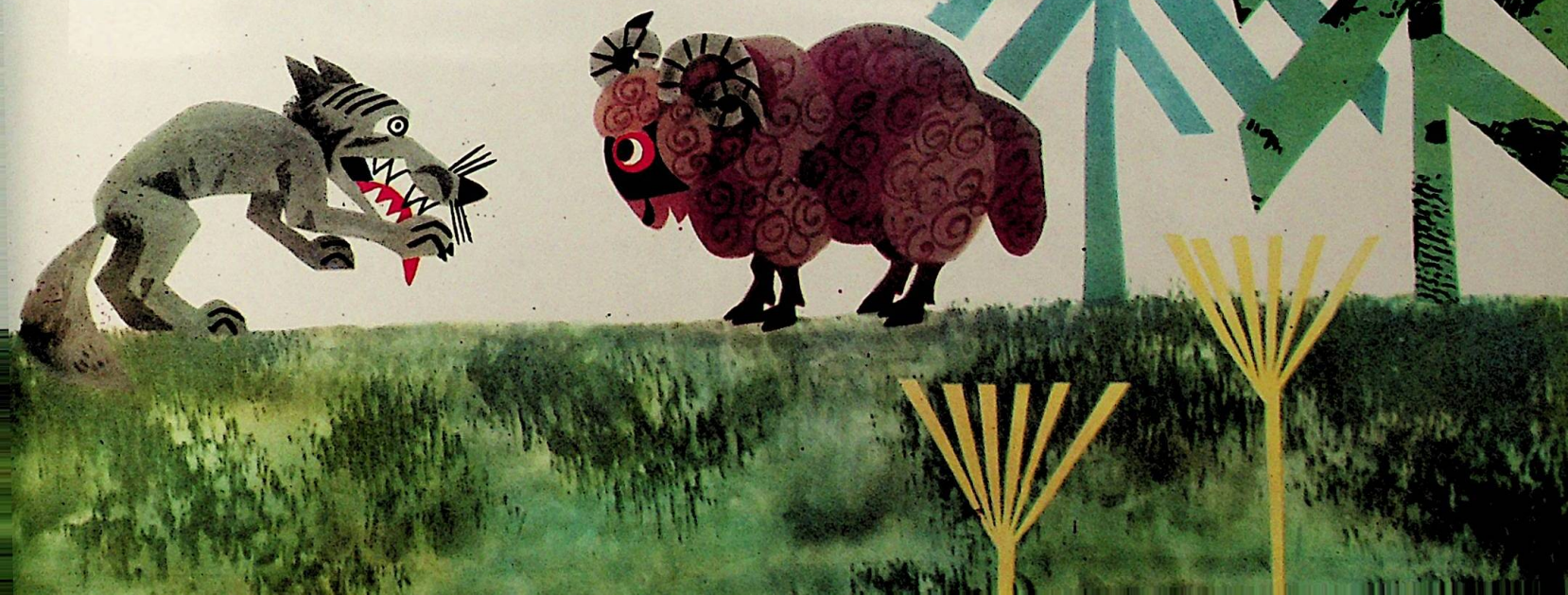
— Al cui ești tu?

— Al lui moș Șerbap.

— A, ești bun pentru chebap.

— Măi lupule, nu fi prost, chebapul se-nfulecă dintr-o dată. Eu sînt mare, cum ai să mă-nghiți așa?

— Și-atunci ce să fac? întrebă lupul.

— Așează-te aici, deschide gura mare și așteaptă. Eu îmi iau avînt de departe și-am să mă arunc în burta ta dintr-un salt.

Lupul se învoi, se propti bine în picioare și, deschizînd gura, așteaptă.

Berbecul cu coarne răsucite bătut cu copitele în pămînt, își luă avînt de departe, îl izbi pe lup cu coarnele drept în bot și o luă la fugă.

Lupul nostru se dădu de-a dura de trei ori, urlă de durere de trei ori, își pipăie burta de trei ori și întrebă de trei ori: „Am înghițit oare berbecul sau nu?” și tot de trei ori își și răspunse: „Trebuie să-l fi înghițit, mă simt greu, nici nu mă pot scula în picioare”.

Cum necum, se sculă lupul. Dintr-o dată i se făcu foame c-ar fi mîncat și pietre. Vru să-și ascută dinții, dar nu mai avea dinți în gură.

„Ei“, își zise lupul, „cum să mă satur numai cu un berbec? Stai să mai caut ceva!“

Își strînse coada și porni. Îi chiorăiau mațele de foame.

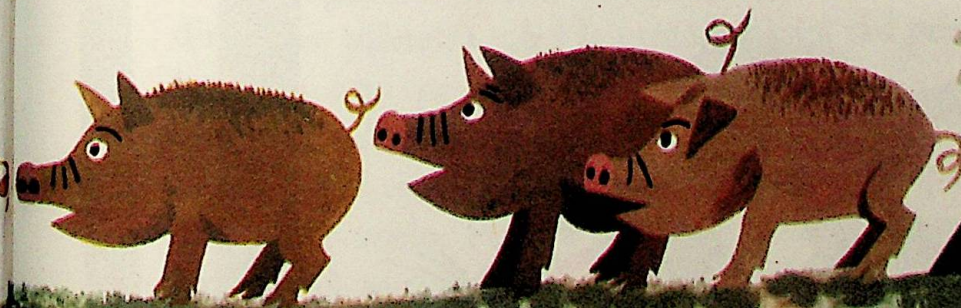
Cînd se apropie de sat, ce să vadă? În fața lui zeci de porci.

- Bună ziua, porci grași!
- Bună să-ți fie inima, lupule!
- Ai cui sînteți voi?
- Ai lui moș Șerbap.
- Aha, ai lui moș Șerbap, păi tocmai buni pentru prînzul meu!
- Sîntem gata, gata, lupoșorule, spuseră porcii, dar înainte de a ne mânca,

prinde de ureche pe unul dintre noi, ca să-ți cînte la cimpoi. Meseria asta de la tata ne-a rămas. O să jucăm nițel și-o să-ți crească inima de bucurie.

Lupul le ascultă sfatul, prinse un porc de ureche, iar acesta începu să guște, să cînte așa de tare din cimpoiul ăla, că toți oamenii săriră să vadă ce se întîmplă acolo. Lupul văzu că oamenii aleargă și că fiecare are în mînă cîte o bîță. Înțelese că nu-i treabă curată, lăsă porcii baltă și pe-aci ți-e drumul.

Ajunse lupul în pădure, rușinat și flămînd.

În vremea asta, în fața lui, pe potecă, apăru croitorul satului cu un arșin în mînă. Mergea el cu arșinul în mînă, fluierînd, și din cînd în cînd trăgînd din praful de strănutat.

— Bună ziua, țărane, spuse lupul.

— Bună să-ți fie inima, cumetre, răspunse croitorul.

— Am să te mănînc.

— Bine, spuse croitorul, dar nu cred să-ncap în burta ta. Lasă-mă să ți-o mă-sor.

— Dacă vrei să-mi măsoari burta, zise lupul, măsoar-o, dar cît mai repede că-s mort de foame.

Croitorul prinse lupul de coadă și începu să-l măsoare... Îl bătea și striga întruna:

— Arșin în lat, arșin în lung! Arșin în lat, arșin în lung!

El dădea și lupul sărea. El dădea și lupul sărea. A tot sărit așa pînă și-a rupt coada și-atunci a luat-o la fugă.

Ajungînd în codrul des, lupul își adună tovarășii ca să li se jeluiască. Se gîndiră lupii, plănui ră, pînă la urmă hotărîră să-l prindă pe croitor și să-l mănînce. O luară cu toții pe urmele lui.

Simțînd cum stau lucrurile, croitorul se urcă într-un copac înalt, ținîndu-și răsuf larea. Lupii îl mirosiră și se opriră sub copac. Stătură și se gîndiră cum să-l dea jos de-acolo. Pînă la urmă hotărîră. Lupul prostănac o să se culce la pămînt, iar ei o să se urce unul peste altul, pînă o să ajungă la croitor. Zis și făcut! Se cățărară ei unul peste altul pînă cînd se apropiară de croitor.

„Eh, vād c-o să mă mănînce ei, dar ia stai, măcar să trag pe nas puțin praf de strănutat“, spuse în sinea lui croitorul. Deschise cutiuța, luă ceva mai mult între degete și începu să strănute: Hap-ciu, hap-ciu...!

Lupul prostănac, care stătea dedesubt, crezu că croitorul strigă: „Arșin în lung, arșin în lat!“ Speriat, sări și fugi, iar lupii se rostogoliră ca niște pepeni căzuți din căruță și-l fugăriră pe lupul prostănac pentru că i-a băgat în sperieți. Îl ajunseră din urmă și-l făcură fărîme.

VINO VATUL SE DĂ SINGUR DE GOL

Într-un sat, odată, unui țăran i-a furat cineva niște bani. Toți țăranii din satul cu pricina se adunară în piață ca să chibzuiască cum să prindă hoțul.

Dintr-o dată unul strigă:

— Priviți, fraților! Arde căciula hoțului!

Atunci un flăcău își smulse repede căciula din cap și o trânti de pământ. Și așa se dădu hoțul de gol.

PRUNE PE GUNOI

Un om ca oricare altul avea și el un fecior. Și cînd feciorului i-a venit vremea să se însoare, taică-său se gîndi cum să-i găsească o fată bună, care să-i semene în toate cele.

Se gîndi el ce se gîndi și pînă la urmă se hotărî. Luă o căruță cu prune și plecă din sat în sat să le vîndă.

— Vînd prune pe gunoi, nu pe bani, pe gunoi!
Neveste, fete mari și babe porniră să deretice, să-și măture prin casă. Se întreceau care mai de care să strîngă cît mai mult gunoi ca să ia cît mai multe prune.

Apoi gunoi era cu nemiluita. Una aduse un sac, alta o dublă, a treia un șorț plin. Aduseră și începură să se laude:

— Hăi, ia te uită cît gunoi am adunat de prin casă. Bine c-a venit nerodu ăsta să i-l dăm și să nu-l mai ascundem atîta prin colțuri.

— Eu am strîns cît vedeți aici și mai am încă pe-atîta!

— Iar eu pot s-adun un an întreg că tot nu-l termin. S-a strîns, de, s-a strîns cît vrei! Acuș la rezeală am măturat și eu puțin că tare mi-e poftă de niscai prunișoare.

Și uite-așa omul nostru lua gunoi și dădea prune. Toată lumea era mulțumită, iar el era vesel că poate rîde cu poftă.

La urmă de tot veni o fată frumoasă, cu un pumn de gunoi strîns într-o batistă. Zise și ea că vrea să cumpere prune.

— Ei, fată frumoasă, prea puțin ai adunat! Pentru atîta gunoi, cîte prune să-ți dau?

— Aș fi adus mai mult, uncheșule, dar n-avem, n-avem deloc. Nici ăsta nu-i de la noi, ni l-au dat vecinii pentru că i-am ajutat la măturat.

Auzind vorbele acestea, tare mult s-a mai bucurat omul nostru. Așa o fată harnică și curată, care să nu țină în casă un fir de gunoi, o să fie cea mai bună gospodină.

Și a cerut-o de noră. Feciorul s-a însurat cu ea și tare bine a nimerit-o.

LENEȘUL

Două vrăbii își făcuseră cuib la rădăcina unui butuc, în mijlocul viei unui om leneș.

Veni și timpul de săpat via. Leneșul își luă sapa la spinare și se duse să sape. Când intra în vie, se așeză să se odihnească la umbra cireșului. Vrabiele îl văzură și speriate ieșiră din cuib, plângându-se una celeilalte:

— Vai, vrăbioiule, zise vrabia bărbatului ei, s-a zis cu cuibul nostru! Cine-a mai văzut cuib în vie? Uite, a venit omul să sape și-o să ne strice cuibul:
— Cum ne-o fi norocul, vrabie dragă.

Între timp, stăpînul se sculă să vadă via și să încerce pămîntul. Dă cu sapa ici – uscat și tare, dă cu sapa colo – uscat și tare. Pămîntul era pîrjolit de prea multă secetă.

Omul se întoarce din nou sub cireș, se așează, oftă și spuse:

– Ei, vie, vie n-ai avut noroc să te sap, dar lasă c-o să vină ploaia și să vezi atunci... Acuma stai nițel să îmbuc ceva și să trag un pui de somn.

Scoase leneșul pîine cu sare din desagă, mîncă pe săturate, își umplu luleaua, luă amnarul, scăpără, începu să tragă din lulea și încet, încet adormi.

Spre seară, cînd se trezi și el din somn, vrăbiile se speriară și își ziseră:

– Uite-l pe țaran, a dormit bine și s-a sculat... Acuma s-a zis cu cuibul nostru!

Țăranul se sculă, se frecă la ochi ca să se trezească bine, mîncă iar, își aprinse din nou luleaua, își puse sapa pe umăr, și-o porni spunînd:

– Adio, vie!

Vrăbiile îl văzură că pleacă și începură să ciripească vesel.

Trecu ce trecu, și iată-l pe stăpînul viei apărind din nou.

– Dacă n-am săpat-o, măcar s-o curăț, își zise el.

Și iar se așează sub cireș să se odihnească. Vrăbiile înlemniră de frică cînd îl văzură.

– Vai de noi, vrăbioiule, acum s-a zis cu cuibul nostru!

– Cum ne-o fi norocul, vrabie dragă. Stăpînul viei poate-i un om milostiv și-o să se-ndure de noi.

Iar scoase omul pîine cu sare, mîncă, își aprinse luleaua și zise:

— Ce-mi trebuie sa tai vița? Și-așa o să rodească... Ce dacă rîd oamenii de mine? Nici nu-mi pasă.

Și iar se culcă, dormi, apoi se sculă și plecă. Văzîndu-l că pleacă din nou, vrăbiile se porniră să ciripească de bucurie.

În timpul verii scoaseră pui și începură să-i hrănească.

Și, pentru că via rămăsese nelucrată, crescú în ea iarbă deasă și buruieni pînă la genunchi. Veni din nou stăpînul să-i dea tîrcoale și să vadă cum a rodit. Se așeză el sub cireș, se miră:

— Măi, ce de iarbă, ce de buruieni! ... Trebuie să le plivesc cât mai repede! Când auzi toate astea, vrabia se sperie tare. Se gîndea cum să-i salveze pe cei mici.

— Nu-ți face griji, vrabie dragă, spuse vrăbioiul, leneșu-ăsta nici acum n-o să se-apuce de treabă. Numai gura-i de el.

Stăpînul viei se sculă și începu să plivească. Rupse un fir de iarbă, rupse altul, apoi zise:

— N-am săpat-o, n-am curățat-o, de ce-aș plivi-o acum? Ce nevoie am? La anul, dac-oi fi sănătos, am s-o lucrez cum cere rînduiala!

Și, vorbind așa, se întoarse din nou sub cireș. Scoase pîine cu sare, mîncă pe săturate, își aprinse luleaua și începu să pufăie. Cum trăgea din pipă, îl fură somnul și adormi. Luleaua îi căzu din gură, se scuturară cîteva scînteii din ea și iarba luă foc. Se aprinse toată via, iar cuibul vrăbiilor arse de tot.

Numai cele două vrăbii scăpară și, pîrlite, zburară în cel mai apropiat copac plîngînd:

— Eh, spuse vrăbioiul, ce ne trebuia nouă cuib în via unui leneș! Unde-i lene, vine și nenorocirea.

NEBUNUL VORBEȘTE NEÎNTREBAT

Niște drumeți treceau pe lângă un râu, unde câteva fete albeau pînă.

Unul dintre ei spuse în șagă tovarășilor săi:

— Care dintre voi poate ghici dacă e vreo nebună printre fetele astea?

— Ha, ha, ha, rîse tare una dintre ele, dacă te pocnesc cu maiul ăsta în cap, îți arăt eu care fată-i nebună! De ce nu-ți vezi de drum?

— Uite, zise unul dintre drumeți tovarășilor săi, de nebun să nu-ntrebi că răspunde el singur.

HAGIUL ȘI CIOBANUL

Îmbogățindu-se foarte mult, un om își puse în gînd să se ducă la mormîntul sfînt ca să se facă hagi. Pe vremea aceea, ca să te duci și să te întorci din hagi-lîc aveai nevoie de mult timp. Bine, dar cine să-i pască oile? Că nu erau puține — numai vreo trei sute. Întrebă ici, întrebă colo, în cele din urmă găsi un cioban, îl tocmi și-i zise:

— Eu mă duc în hagiălc. Îți las trei sute de oi. Să le păzești, și, cînd măntorc, să-mi dai socoteală pentru tot. Cu fața curată și nepătată să vii înaintea mea.

— Bine, bine, stăpîne, și drum bun! O să am eu grijă de turmă.

Stăpînul plecă. Atunci ciobanul vîndu jumătate din turmă și puse banii în buzunar. Cînd se apropie timpul să vină hagiul, vîndu și cealaltă jumătate. Lăsă doar o oaie să pască în grădina hagiului.

Cînd se întoarse hagiul, ciobanul tăie și ultima oaie, o jupui de piele, luă o ulcică cu iaurt și se înfățișă dinaintea stăpînului său.

— Bine-ai venit, stăpîne, să-ți fie de bine hagiălîcul!

— Bine te-am găsit, ciobanule! Unde-i turma?

— De turmă nu-ntreba, cinstite hagiule! Dar socotelile mi-s curate.

— Ia să vedem!

— După ce-ai plecat, stăpîne,și-au trecut două-trei luni, s-a auzit vorba c-ai pierit, că te-ai fi înecat în mare. Mi s-a făcut milă, am vîndut jumătate din oi și

banii i-am împărțit pentru sufletul hagiului. Apoi am aflat că ești în viață, și atunci am vândut celelalte oi. Am lăsat numai una, iar banii i-am împărțit săracilor pentru sănătatea hagiului.

— Ei, dar singura oaie care a rămas unde-i?

— Când am auzit c-ai venit, am tăiat-o, mulțumind cerului că te-ai întors. Cam asta mi-e socoteala, moș hagiule, curată și clară. Uite, îți dau pielea de la ultima oaie și o ulcică de iaurt de la mine.

Când văzu hagiul cum stă treaba, tare se mînie și apucînd ulcica de iaurt i-o turnă ciobanului în cap și-l dădu afară.

Iaurtul curse pe fața ciobanului.

Ieși ciobanul în uliță, iar în jurul lui se adunară oameni care se minunau, neștiind ce se întîmplase.

Ciobanul le spuse:

— Ce vă mirați? Cui îi sînt socotelile curate, așa îi este și fața, albă și nepătată.

CEI TREI PROȘTI

Au fost odată trei proști care au pornit-o în lume după câștig. Merseră și ce merseră, cale de trei zile și trei nopți. În drum găsiră un dovleac. Se așezară în jurul lui și începură să se minuneze care mai de care:

- Ce-o fi asta, măi nene?
- Păi, trebuie să fie ceva de mâncat!
- Cum o să fie de mâncat?! E de joacă, de dat de mână.
- A, știi, e-un ou de găină! Haideti să-l ducem!

Și, rînd pe rînd, cei trei proști se lăsară pe vine deasupra oului ca să-l clocească.

Locul era cam povîrnit și, nu se știe cum, dovleacul se tot rostogolea, cînd aici, cînd colo, pînă cînd — trosc — nimeri într-un tufiș.

Din tufiș, țișni un iepure cu urechile pe spate, cu codița în sus și pe-aci ți-e drumul.

— Uite puiul de cămilă, puiul de cămilă!.... Gata, am clocit oul, strigară cei trei proști și o luară la fugă după iepure ca să-l prindă.

Iepurele o coti în pădure, cotiră și proștii după el.

Pădurea era deasă și iepurele se ascunse.

— Acum ce ne facem? întrebă cel mai deștept. Să ne întoarcem, să ne luăm securile și să venim ca să tăiem pădurea, numai așa o să prindem puiul de cămilă.

Zis și făcut.

Se întoarseră cei trei proști, luară securile, le ascuțiră bine și porniră să taie pădurea.

— Cum am ascuțit eu securea, numai o dată s-o ridic și o sută de copaci dobor, se laudă primul.

— Iar eu, așa cum am ascuțit-o pe a mea, dacă o ridic, dintr-o dată cade jumătate din pădure! spuse cel de al doilea.

— Ehe, rîse cel de al treilea, eu numai să ridic securea și toată pădurea e la pămînt!

Vorbiră ei ce vorbiră, și pînă la urmă se luară la harță.

Și iată că se trezără în fața lor cu un țăran, care ducea o iapă cu mînz.
— De ce vă certați, voinicilor?
— Iaca, pentru asta și-asta. Te rugăm, om bun, spune-ne a cui secrete e mai ascuțită!

— Bine, zise omul, dați-mi securile să le pun în desagi și să dau drumul iepei. A cui secrete o să taie mai întâi desagii, aia-i cea mai ascuțită.

Adunară cei trei proști securile, le puseră cu ascuțișul în sus în desagii țăranului, el dădu bice iepei și dus a fost.

Cînd înțelesesă cei trei proști cum stă treaba, prinseră mînzul și ziseră:

— Ia stați, fraților, dați-vă hainele jos. Să le punem pe mînz, să-l împovăram pînă ce i-or plesni vinele.

Cei trei proști se dezbrăcară, puseră toate hainele pe spinarea mînzului și-l lovira cu o nuia... Mînzul sări o dată, de două ori și fugi cu hainele.

— Ha, vedeți cum i se ridică picioarele dinapoi? I s-au rupt vinele!
Și semeți ca niște șoimi, cei trei proști, goi-pușcă, porniră mai departe.
Unde să se ducă, ce să facă?!

Ajunseră la poalele unui munte. Soarele tocmai apunea și razele lui revărsau o lumină aurie peste un noruleț chiar deasupra vârfului.

- Ia uitați-vă, măi, o bucată de aur în vârful muntelui!
- Oare de unde-o fi apărut?
- Din cer trebuie să fie... Am auzit de la bunica, că bunica bunicii ei i-a spus bunicii ei...
- Ce i-a spus, măi?
- Că ceru-i plin de aur...
- Așa să fie oare?
- Așa-i...
- Atunci să ne urcăm pe munte, zise cel mai deștept, să facem gaură în cer ca să se scurgă tot aurul.

Zis și făcut!

Cei trei proști, goi-pușcă, porniră tocmai spre vârful muntelui.

Dar cerul rămînea tot mai departe.

Dormiră și tremurară toată noaptea. A doua zi se sculară și se uitară în jur.

De jur împrejurul muntelui ceață albă și deasă, încolo nu se vedea nimic.

– Măi, da' ce să fie asta?

– E brînză proaspătă, tocmai bună de mîncat.

– Asta nu-i brînză. E bumbac alb ca să ne tăvălim.

– Haideți să ne dăm de-a dura prin el ca să ne încălzim!

– Haideți!

Cei trei proști săriră în rîpă și-și frînseră oasele.

UNCHIUL PEIO

Unchiul Peio încălecă iapa și porni spre oraș. Drumul trecea prin livezi, pe sub crengi cu cireșe coapte care se aplecau deasupra capului.

Unchiul Peio opri iapa, se opinti și, ridicându-se în șa, începu să culeagă. Mai culegea, mai mînca, mai culegea, mai mînca și se tot gîndea:

— Cum stau așa, de-ar fi cineva să-i strige iepei „dii!” aș cădea și-ar fi vai de pielea mea.

— Și tot gîndindu-se așa, iată — fără să vrea — se pomeni că i-o luă gura pe dinainte și strigă:

— Dii!

Iapa porni, iar unchiul Peio căzu la pămînt.

TREI CAPETE LUMINATE

Mulți și grei erau anii unei sălcii bătrîne, care moțăia aplecată deasupra unui rîu adînc.

Pe drum treceau trei țărani isteți, ce le zicea șopi — trei capete luminate. Văzură salcia, se opriră și ziseră:

- La ce se gîndește, oare, salcia asta, cînd se uită în apa limpede și curată?
- Poate i-o fi sete.
- Haideți să-i dăm apă!
- N-avem găleată, fraților, cum să-i dăm apă?

Cel mai deștept zise:

— Eu mă prind de crengile ei, mă las în jos, al doilea se prinde de picioarele mele, se lasă în jos, al treilea se prinde de picioarele celui de-al doilea, se lasă în jos. Și așa o s-aplecăm salcia spre apă și-i facem un bine.

Zis și făcut.

Cel mai deștept se prinse de crengile salciei și se lăsă în jos. Al doilea se prinse de picioarele lui, al treilea de picioarele celui de -al doilea.

Cei trei atârnavă greu și salcia începu să se aplece. Dar primului îi alunecau mâinile și se cam temea.

— Țineți-vă, fraților, strigă el, că vreau să-mi scuip în palme!

Se prinseră ei bine, iar el își desprinse mâinile ca să scuipe în palme.

Și ... zdup, căzură cei trei deștepți în apă și se înecară.

Lupring

Deșteptul de Ghiuro și deșteptii lui tovarăși

Lupul prostănac

Vinovatul se dă singur de gol

Prune pe gunoi

Leneșul

Nebunul vorbește neîntrebat

Hagiul și ciobanul

Cei trei proști

Unchiul Peio

Trei capete luminate

Titlul ediției originale

Елин Пелин

Чичо Пейо

Издателство Български художник

София 1973

© În românește de PAULINA CORBU

Lector: CARMEN PATAC

Redactor artistic: KIRIL GHIULEMETOV

Redactor tehnic: ZDRAVCO BOJANOV

TIPARIT ÎN BULGARIA

© Elin' Pelin
Stoian Anastasov

c/o Jusautor, Sofia